

Karel Bejsta: První služební úspěch závodčího Kroupy.

Závodčí Josef Kroupa je na stanici dnes čtrnáctý den. Za těch čtrnáct dní poznal život četnické stanice a naplněn ušlechtilou tížádostí, je hotov obrátiti na sebe pozornost velitele stanice nějakým obzvláště vynikajícím činem.

Je večer. Slunce padá za hory a jeho poslední paprsky se odrážejí od okenních tabulí kasární budovy. Okolní vrchy pomalu mizí v nastávajícím šeru. Bože, jaká tesknota padá do duše závodčího Josefa Kroupy. Zdá se mu, že je tak malým. Nebo dokonce zbytečným? O pořádnou věc nezavadí. Jeho kamarádi mají zatím plné ruce služebních úspěchů. Nezapomene na vítězný pohled strážmistra Jindřicha Roubala, když před týdnem vypátral rok starou krádež

vloupaním do obchodu Cháji Festingerové, kde bylo odcizeno věcí za 1800 Kč. Nezapomene na povzbuzující úsměv velitele stanice, který byl plný uznání. Závodčí Josef Kroupa v duchu přiznává, že v tu dobu pocítil cosi jako žárlivost.

Z myšlenek vyrušil závodčího Josefa Kroupu příchod velitele stanice. A už jsou zde i ostatní příslušníci stanice.

Půjde se na pytláky.

Závěry služebních karabin zarachotily. Četnická hlídka vyšla do večerního šera.

Čtyři četníci s lesním personálem obstoupili vykázaná místa. Stojí zde tiše a bez hnutí. A už. Z dále se ozvalo táhlé troubení. To pytláci si dávají znamení. Hodinu ticho. Tisíce cvrčků

pořádá zde koncert. Vzduch voní pokosenou travou. A celou krajinu líbá jasný svit měsíce.

Vtom třeskl výstřel. Druhý, třetí. Zase táhlé troubení na hlavně pušek „pytlaček“. A po chvíli vyšly proti číhajícím dvě postavy. Rozhlížely se opatrně.

„Stůjte! Vzdejte se!“ zaznělo přidušené zvořání.

V záři měsíce se lesknou četnické bodáky; pušky pytlácky letí k zemi. Pytláci jsou v moci číhajících.

Ale teď se ozvalo další táhlé troubení. To třetí pytlák volá své druhy.

Vrchní strážmistr přiložil k ústům hlaveň ukořistěné pytlácky a táhle zatroubil. A po chvíli proti němu „vyplul“ z lesa třetí pytlák se dvěma zajíci. Překvapen se vzdal bez odporu. Vrchní strážmistr k němu přistupuje a tu třetí pytlák lup, lup a hází zajíce vrchnímu strážmistru do obličejů a skok a skok a je v lese. Pytlákův výpad byl tak prudký a nenadálý, že vrchní strážmistr při odskoku uklouzl a padl k zemi.

„Kdo byl třetí pytlák?“ vyslýchají četníci.

Ale dva zajatí pytláci mlčí jako hroby. Marné jsou další výslechy.

Výprava se zatčenými pytláky jde do obce. Hajný Lakatoš nese srnce, kterého ukořistili dva pytláci a hlídač zvěře Mesároščuk nese ty dva osudné zajíce.

Došli do vesnice a jdou ke starostovi obce. Tam provedou další výslech pytláků a odevzdají zabavenou zvěř. Už vešli do světnice starosty obce. Příchod pytláků vzbuzuje pozornost celé starostovy rodiny. Přiběhla i jeho šestnáctiletá dcera Aranka. Ruce má sepjaty a oči rozšířené úžasem. Dívá se na četnickou hlídku, pozoruje hajného a přistupuje tiše k závodčímu Josefu Kroupovi, ke kterému má asi nejvíce důvěry a táže se: „A kam jste dali Andráše?“

Závodčímu Josefu Kroupovi zazářily oči. Přistoupil k veliteli stanice a hlásil mu svůj první služební úspěch. Že tím třetím pytlákem je totiž sám Andráš, syn starosty obce.

Zadržení pytláci tuto skutečnost potvrdili.

A Andráš, vyslýchán po dvou dnech, se k nepřekněmu kousku přiznal. Jen nemohl pochopit, jak to ti četníci vypátrali.

Bylo k ránu, když závodčí Josef Kroupa po těžké službě usínal. Byl spokojen s prvním služebním úspěchem.